

I

AD MAECENATEM

Iambicus

Ībis Liburnīs inter alta nāvium,
Amīce, prōpūgnācula,
Parātus omne Caesaris perīculum
Subīre, Maecēnās, tuō.
Quid nōs, quibus tē vīta sī superstite
Iūcunda ; sī contrā, gravis ?
Vtrumne iussī persequēmur ōtium,
Nōn dulce, nī tēcum simul ?
An hunc labōrem mente lātūrī, decet
Quā ferre nōn mollēs virōs ?
Ferēmus ; et tē vel per Alpium iuga,
Inhospitālem et Caucasum,
Vel occidentis ūsque ad ultimum sinum,
Fortī sequēmur pectore.
Rogēs, tuum labōre quid iuvenem meō,
Imbellis ac firmus parum ?
Comes minōre sum futūrus in metū,
Quī māior absentēs habet.
Vt assidēns implūmibus pullīs avis
Serpentium allāpsūs timet
Magis relictīs ; nōn, ut adsit, auxili
Lātūra plūs praesentibus.
Libenter hoc^c et omne mīlitābitur
Bellum in tuae spem grātiaē :
Nōn ut iuvencīs illigāta plūribus
Arātra nītantur mea,
Pecusve Calabrīs ante Sīdus fervidum
Lūcāna mūtet pāscuīs ;
Neque ut supernī vīlla candēns Tūsculī
Circaea tangat moenia :
Satis superque mē benīgnitās tua
Dītāvit : haud parāverō,
Quod aut, avārus ut Chremēs, terrā premam,
Discīnctus aut perdam nepōs.